

Cuvântul care zidește

www.parohiaserbanvoda.ro

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 6-A DUPĂ PAȘTI
(Vindecarea orbului din naștere)

†) A TREIA AFLARE
A CAPULUI SF. PROROC
IOAN BOTEZĂTORUL

DUMINICA VINDECĂRII ORBULUI DIN NAȘTERE

Astăzi ne aflăm în Duminica a VI-a după Paști, Duminică ce ne amintește de minunea vindecării unui orb din naștere, care este descrisă de Sfântul Evanghelist Ioan în capitolul IX al Evangheliei sale.

Această pericopă evanghelică ne arată că mai mare boală este necredința sau orbirea spirituală a omului, decât orbirea lui trupească, sau că mai ușor se vindecă cineva de orbirea trupească decât de orbirea sufletească a necredinței.

Mult mai grea și mai vrednică de plâns este însă orbirea minții, a inimii, a voinței și conștiinței. Căci și sufletul este cu mult mai de preț decât trupul. De aceea a zis Mântuitorul: „Ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă, dacă își pierde sufletul? Sau ce ar putea să dea omul, în schimb pentru sufletul lui?” (Marcu 8, 36-37). Sufletul fiind creat de Dumnezeu veșnic, orbirea sufletească este una din cele mai grele boli care duce la pieirea sufletului și la osânda lui veșnică. De aceea și vindecarea acestei boli este cu mult mai grea și mai importantă decât vindecarea orbirii trupești.

Dar ce înțelegem prin orbirea sufletească sau duhovnicească? Înțelegem întunecarea și înrobirea sufletului prin tot felul de păcate sufletești și trupești. Adică trufia minții, împietrirea inimii, slăbirea voinței și a conștiinței, necredința, îndoiala în credință, sectarismul, deznădejdea, mândria, uciderea sufletească și trupească, avortul, ura și mânia dintre oameni, divorțul, desfrâul, păcatele împotriva firii, minciuna, iubirea de averi, zgârcenia, lăcomia, beția, lenea și multe altele. Toate păcatele sunt boli ale sufletului care îl aruncă în orbire și nesimțire, iar trupul în boli grele și fără leac. Și dacă nu părăsim păcatele care ne robesc, prin căință, spovedanie și înnoire duhovnicească, orbirea sufletului, ca orice boală, duce la moartea sufletească și la osânda sufletului în chinul veșnic.

Orbirea spirituală este o lucrare satanică. Cei care cad victime ale lucrării celui rău nu pot rămâne indiferenți față de Hristos. Prin însuși faptul că se fac slugi ale vrăjmașului lui Hristos, ei sunt la rândul lor vrăjmași Săi, niște vrăjmași care se încrâncenează din ce în ce mai mult împotriva Luminii, care-L urăsc din ce în ce mai mult pe Hristos. Lepădându-L pe Hristos și Lumina Lui, unii ca aceștia

nu sunt de fapt fără stăpân, fără „tată”. Lor le zice Mântuitorul: „Voi sunteți din tatăl vostru diavolul și vreți să faceți poftele tatălui vostru”, adăugând că „diavolul a fost, de la început, ucigător de oameni și tatăl minciunii” (Ioan 8, 44). Fiind slugile și uneltele celui rău, necredincioșii nu rămân niciodată pe o poziție statică, ci ei se afundă din ce în ce mai adânc în prăpastia necredinței și a vrăjmașiei împotriva lui Dumnezeu și a Hristosului Său.

Lumina lumii, Hristos, Care a venit în lume „spre a da viață lumii din belșug” (Ioan 10, 10), străbate întunericul necunoștinței și al necredinței. Deschiderea ochilor orbului merge împreună cu trezirea

lui la o viață nouă, scăldată de razele binefăcătoare ale Luminii celei veșnice. Este foarte ușor sesizabil, până astăzi, cum opacitatea lumii la chemarea lui Dumnezeu și a Bisericii Lui se manifestă deseori virulent prin refuz, necredință și iresponsabilitate. Biserica a devenit pentru mulți obiectul disprețului, urii, calomniei, defăimării, fără a se cunoaște viața, puterea și preaplinul Luminii, care se oferă tuturor celor ce caută lumina și adevărata bucurie nepieritoare. Hristos străbate veacurile deschizând ochii tuturor celor care-L caută, dându-le puterea descoperirii a ceea ce sunt și a ceea ce trebuie să devină. ❖

Pr. Adrian Chiriță

SFÂNTUL IOAN RUSUL, GRABNIC AJUTĂTOR ȘI VINDECĂTOR

Născut în jurul anului 1690 în Rusia, participă la războiului ruso-turc din perioada 1710-1711. Ajuns prizonier între tătari în timpul luptelor pentru dezrobirea Azofului, sfântul este vândut unui ofițer turc și dus în ținutul Procopie, din Asia Mică, aproape de Cezareea Capadociei.

Mărturisitor al dreptei credințe

Pentru Ioan urmează zile amare, căci este chinuit și îndemnat să se lepede de Hristos pentru a-și ușura suferințele. La toate el răspunde cu răbdare, mult curaj și nădejde, căci preferă să moară decât să se lepede de Hristos Cel Înviat. „Dacă mă lași liber în credința mea, îți voi împlini cu sânguință poruncile. Dacă mă silești să-mi schimb credința, mai degrabă îți predau capul decât credința. Creștin m-am născut și creștin voi muri“, îi răspunde ofițerului, într-una din clipele grele de încercare, când acesta voia să îl oblige să se lepede de credința sa.

Cât a fost prizonier, Sf. Ioan Rusul s-a făcut următor smereniei lui Hristos, care s-a născut în ieslea din Betleem, căci, fiind rânduit să îngrijească de vite, se odihnea într-un colț al staulului în care ostenea zilnic. Cu rugăciunile sfântului, noaptea grajdul se umplea de bună mireasmă, devenind lăcaș de nevoiță. Tot noaptea mergea în ascuns în apropiere, la o biserică a Sf. Gheorghe, unde făcea priveghere și primea Sfintele Taine.

O minune din timpul vieții sale i-a făcut pe cei din casa stăpânului să-l respecte. Căci într-o zi în care stăpânul era în pelerinaj la Mecca, la o masă în familie, stăpâna își exprimă regretul că soțul nu poate și el mânca din pilaful gustos, care, de altfel, era preferatul lui. Ioan se oferă să trimită el farfuria stăpânului, iar stăpâna, râzând cu mesenii săi, i-o dă, gândind că vrea să mănânce el pilaful. Sfântul se retrage la locul său de odihnă, rugându-se. Minunea se confirmă când, întors de la Mecca, stăpânul aduce cu sine farfuria pe care o găsisese într-o zi în camera sa, aburindă, cu pilaful care îi plăcea atât de mult! Atunci, toți cei din casă, văzând această minune, s-au cutremurat și îl priveau pe cinstitul Ioan ca pe un om plăcut lui Dumnezeu. Sf. Ioan a continuat să trăiască în nevoiță, îngrijind de animale și dormind în staul, deși stăpânii i-au dat o cămăruță.

Sf. Ioan Rusul a primit de la Dumnezeu darul de a cunoaște ceasul morții sale și, chemând preotul pentru Împărtășanie, acesta, temându-se de turci, i-a adus Sf.

Pe 27 mai Biserica Ortodoxă îl prăznuiește pe Sf. Ioan Rusul. Născut într-un sătuc din Rusia la sfârșitul secolului al XVII-lea, cade prizonier în timpul războiului. Luat rob de către turci, își mărturisește cu tărie credința ortodoxă atunci când i se cere lepădarea de credință. Se mută la Domnul în anul 1730. Românii au mare evlavie la Sf. Ioan Rusul pentru că au primit tămăduiri, prunci și alte rezolvări minunate în necazurile lor. Este iubit de credincioși pentru grabnicul ajutor pe care-l oferă tuturor celor care se roagă lui, iar în ultimii ani mai multe sfinte locașuri de la noi din țară l-au primit ca ocrotitor.

Împărtășanie într-un măr pe care-l scobise. Îndată după împărtășanie a trecut la Domnul, în anul 1730.

Alte minuni ale Sf. Ioan Rusul

Iar în anul 1773, Sf. Ioan s-a arătat în vis preotului său, înștiințându-l că trupul său a rămas întreg și neputrezit. Preotul, cu mulțime mare de credincioși, merge la mormânt. Aici, Dumnezeu coboară o lumină cerească deasupra lui și astfel se află trupul întreg, bine mirositor. Sfintele moaște sunt puse atunci în Biserica Sf. Gheorghe, unde sfântul obișnuia să privegheze.

În 1832, turcii, trecând prin orașul Procopie, jefuiesc biserica și aruncă în foc moaștele sfântului. Trupul acestuia se mișcă în mijlocul flăcărilor ca și cum ar fi viu, înfricoșându-i foarte tare pe profanatori. A doua zi, creștinii curăță trupul sfântului de cărbuni și cenușă, minunându-se că l-au aflat întreg, nears. Doar o negreală se mai păstrează și astăzi, ca mărturie a întâmplării de atunci. După anul 1922, moaștele Sf. Ioan Rusul au ajuns în insula Evia, în actualul oraș Procopie. Aici s-a ridicat o nouă biserică, a cărei construcție s-a terminat în anul 1951. Ea adăpostește racla cu moaștele Sf. Ioan Rusul, la care zilnic vin sute de pelerini.

Sf. Iacov Tsalikis, canonizat în anul 2017 de către Patriarhia ecumenică, a trăit între anii 1920 și 1991 și a fost zeci de ani starețul Măn. Cuv. David cel Bătrân din Evia. A fost un ieromonah contemporan, nevoitor ca și sfinții cuvioși din primele secole creștine,

înzestrat cu multe virtuți și harisme dumnezeiești. Părintele Porfirie spunea despre părintele Iacov: „să știți că el este unul dintre cei mai mari înaintevăzători din perioada aceasta, numai că se ascunde cu grijă ca să nu fie slăvit“, iar Cuv. Paisie Aghioritul afirma că deținea harismele Sf. Nectarie. Cuv. Iacov povestea cândva cum l-au salvat Cuv. David cel Bătrân și Sf. Ioan Rusul dintr-o operație grea de peritonită.

Iar Stelian Papadopoulos, în cartea sa „Sfântul Iacov de la Mănăstirea Cuviosului David din Evia“, apărută și la noi la Editura Evanghelistos, scrie despre o minune întâmplată la racla Sf. Ioan Rusul: „În 1990, când se întorcea de la niște consultații medicale din Atena, cuviosul Iacov s-a oprit la Biserica Cuviosului împreună cu nepotul său, Teodor. Era multă lume. A intrat, s-a apropiat de raclă, a îngenuncheat și a rămas așa destule minute. Femeile care așteptau să se închine și-au pierdut răbdarea din pricina întârzierii Părintelui, care nu-și mai termina rugăciunea. Deodată, s-au tras înapoi înfricoșate, spunând: «Trosnesc oasele... Oasele sfântului trosnesc!».

Părintele Iacov a înțeles neliniștea lor, s-a ridicat în picioare și le-a spus foarte firesc:

– Creștinilor, sfântul este viu, și-a schimbat doar poziția. Nu vă temeți!”

Multe sfinte locașuri de la noi din țară l-au primit ca ocrotitor, iar la Biserica Buna Vestire - Bacovia se află o părticică din sfintele sale moaște. ❀

Ce sărbătoare este astăzi? Este o sărbătoare înaltă și mare, care covârșește mintea omenească, și vrednică de marea bunătate a Aceluia care a așezat-o, adică a lui Dumnezeu.

Astăzi, la Înălțarea Mântuitorului la cer, iată ce se zice în istoria Apostolilor despre îngerii: „doi bărbați au stat înaintea lor în haine albe, care au și zis: Bărbați galileeni, ce stați căutând spre cer? Acest Iisus, care S-a înălțat de la voi la cer, așa va veni, precum L-ați văzut mergând la cer” (Fapte 1, 10-11).

Pentru ce, oare, s-au înfățișat atunci îngerii și le-au spus că El S-a înălțat la cer? Pentru două pricini.

Întâi, fiindcă ucenicii erau întristați pentru despărțirea de Hristos. Cum că ei în adevăr erau triști, aflăm din cuvintele Domnului: „Nimeni dintre voi nu mă întreabă: Unde Te duci? Ci, fiindcă v-am spus acestea, întristarea a umplut inima voastră” (Ioan 16, 5-6).

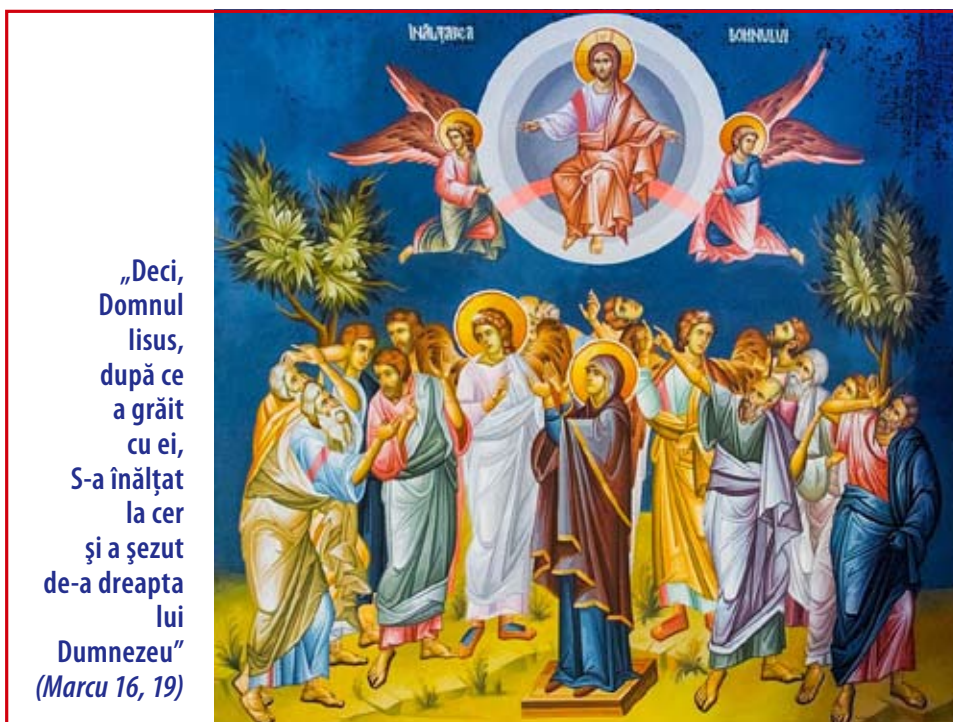
Când noi ne despărțim de prieteni și de rude, ne pare rău. Cum ar fi putut acum ucenicii să nu jelească și să nu simtă durerea, când vedeau că se desparte de dâșii Izbăvitorul lor, Dascălul și Sprijinitorul cel plin de dragoste, cel blând și bun? De aceea li s-au arătat îngerii; ei trebuiau să aline durerea ucenicilor pentru ducerea Domnului de la dâșii, prin făgăduința revenirii Lui. „Acest Iisus, care S-a înălțat de la voi la cer, așa va veni, precum L-ați văzut mergând la cer”. Vă pare rău că El se ia de la voi, însă nu vă întristați, El iarăși va veni. Aceasta este înțaiia pricină a arătării îngerilor.

Pentru a doua pricină, nu mai mică decât prima, îngerul a adăugat: „El S-a înălțat”, adică S-a înălțat, S-a ridicat la cer. Distanța era prea mare și ochii omenești nu puteau să privească trupul ce se înălța până a ajuns la cer. Precum o pasăre care se ridică la înălțime, se ascunde tot mai mult de ochii noștri, așa și trupul lui Hristos, cu cât mai sus se ridică, cu atât mai mult se depărta de ochii ucenicilor, fiindcă slăbiciunea vederii nu putea să urmărească lungimea distanței. De aceea s-au înfățișat îngerii, spre a încredința pe ucenici despre înălțarea Sa la cer, ca ei să nu creadă că El a fost luat la cer ca Ilie. Ilie a fost luat ca un rob al lui Dumnezeu, iar Iisus ca Domn; Ilie cu o căruță de foc, Iisus a fost luat de un nor, căci și Tatăl, precum zice Isaia, „șade pe nor” (Isaia 19, 1). Ilie, la înălțarea sa, a slobozit jocul său asupra ucenicului său Elisei; dar Iisus, după ce S-a înălțat, a făcut să se pogoare asupra ucenicilor Săi darurile Harului și a făcut nu numai un prooroc, ci mii de prooroci, care au fost cu mult mai mari și mai slăviți decât Elisei.

Așadar, iubitorilor, să priveghem și să

ÎNĂLȚAREA DOMNULUI

„Deci,
Domnul
Iisus,
după ce
a grăit
cu ei,
S-a înălțat
la cer
și a șezut
de-a dreapta
lui
Dumnezeu”
(Marcu 16, 19)

îndreptăm ochii duhului nostru la a doua venire a Domnului. Apostolul Pavel zice: „însuși Domnul într-o poruncă, la glasul arhanghelului, Se va pogorî din cer, și cei morți întru Hristos vor învia

întâi. După aceea, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți împreună cu ei în nori, într-o întâmpinare a Domnului” (I Tesaloniceni 4, 16-17). ❖

Sfântul Ioan Gură de Aur

Ziua eroilor neamului

In Biserica Ortodoxă Română, sărbătoarea Înălțării Domnului este ziua de pomenire a eroilor neamului românesc. La sărbătoarea împărătească a Înălțării Domnului, în toate catedralele, bisericile și mănăstirile ortodoxe din țară și străinătate sunt pomeniți eroii, ostașii și luptătorii români din toate timpurile și din toate locurile, care s-au jertfit pe câmpurile de luptă, în lagăre și în închisori pentru apărarea patriei și a credinței strămoșești, pentru întregirea neamului, libertatea și demnitatea poporului român.

Slujbe de pomenire sunt oficiate după Sfânta Liturghie și la cimitirele, troițele și monumentele dedicate cinstirii eroilor neamului. Prin hotărârile Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române din anii 1999 și 2001, sărbătoarea Înălțării Domnului a fost consacrată ca Zi a Eroilor și sărbătoare națională bisericască. Legea 379/2003 privind regimul mormintelor și operelor comemorative de război a proclamat cea de-a patruzecă zi de la Sfintele Paști, sărbătoarea Înălțării Mântuitorului Iisus Hristos - Ziua Eroilor, ca sărbătoare națională a poporului român.

Pierderile de vieți omenești din anii primului Război Mondial, nemaîntânite

până atunci, au fost enorme. România a pierdut aproape un milion de militari și civili. De aceea, pentru supraviețuitori s-a impus ca o datorie morală comemoria, în fiecare an, a celor care au pierit pe câmpurile de luptă. La nivel de națiuni, acest lucru s-a materializat prin Tratatul de la Versailles. Acest document, semnat de fostele țări beligerante, prevedea, printre altele, obligativitatea întreținerii mormintelor ostașilor îngropați pe teritoriile statelor respective, precum și a operelor comemorative de război dedicate acestora.

Decretul-lege nr. 1693/4 mai 1920 a stabilit ca Ziua Eroilor să fie sărbătorită cu prilejul Zilei Înălțării Domnului Iisus Hristos, România devenind cu acest prilej primul stat care i-a asimilat pe eroii străini celor naționali. Această dată a fost decretată sărbătoare națională a poporului român, iar un rol important l-a avut Societatea „Mormintele Eroilor Căzuți în Război” (înființată în 1919) și transformată ulterior, în 1927, în Societatea „Cultul Eroilor”.

Prin Decretul nr. 71/1948, din rațiuni politice lesne de înțeles, Ziua Eroilor a fost stabilită pe data de 9 mai. Dar din 1990 Ziua Eroilor s-a sărbătorit din nou de Ziua Înălțării Domnului. ❖

UNSPREZECE ANI DE SLUIRE NEÎNTRERUPTĂ ÎN BISERICA ȘERBAN VODĂ

**În data de 30 mai 2025,
se împlinesc șase ani de când
părintele Constantin Tomescu
a plecat să slujească
cu îngerii și sfinții, pomenindu-ne
– cu siguranță! – pe noi toți
în fața lui Dumnezeu.
Neîndoielnic a iubit mult preoția,
acea misiune pe care
a îndeplinit-o târziu,
dar cu multă dragoste,
dăruire și înțelepciune.**

Mulți preoți au slujit în parohia noastră. Pe toți i-am apreciat și le purtăm recunoștința noastră pentru ceea ce ne-au învățat și ne-au povățuit pe drumul credinței. De fiecare ne aducem aminte cu drag. Dacă sunt încă lucrători în această lume, ne rugăm de sănătatea lor. Pentru cei care au ajuns în veșnicie, rememorăm cu bucurie, dar și cu o urmă de regret, momentele în care s-au rugat cu noi și pentru noi.

Poate mai mult ca niciodată, într-un timp în care social ne-am îndepărtat unii de alții, amintirea părintelui Constantin Tomescu este mai vie, căci îl simțeam foarte apropiat de noi. Pe fiecare ne întreba ce mai facem, ne binecuvânta, se ruga pentru noi, niciodată nu era prea ocupat sau prea obosit să răspundă la chemările credincioșilor.

Vlăstar al unei familii de preoți din Hulubești, județul Dâmbovița, părintele Constantin încheia șirul celor 140 de ani de slujire neîntreruptă la Sfântul Altar al preoților din familie. Un neam cu viață curată, în care toți preoții au strălucit prin credință puternică, dăruire, smerenie, sinceritate și slujire neîncetată. Din acest neam Dumnezeu l-a chemat pe părintele Tomescu la slujire preotească.

Părintele Constantin Tomescu era născut pentru a fi preot. Era născut pentru a mângâia suflete. Deși provenea dintr-o familie în care din tată în fiu erau preoți, părintele Constantin Tomescu a ajuns la preoție târziu. Mai întâi a mers la Politehnică, urmând Facultatea de Industrializare a Lemnului din cadrul Institutului Politehnic Brașov (1961-1966). Apoi a lucrat în industria și comerțul de mobilă, iar între anii 1987-1990 a fost director al Direcției de Comerț Exterior și Cooperare Economică Internațională din cadrul Ministerului Industriei Lemnului și al Materialelor de Construcții. În anii '90 a fost manager la

Biomari Impex, firmă de producție și export cherestea, București (1990-2000).

Anul 2000 îi schimbă definitiv viața. După ce ajunge într-un pelerinaj la locurile sfinte din Israel, la întoarcerea în țară se hotărăște să urmeze cursurile Facultății de Teologie Ortodoxă, secția Teologie Pastorală, din cadrul Universității București.

În 27.08.2006 Preasfințitul Părinte Gherasim, Episcopul Râmnicului îl hirotonește diacon, iar mai târziu, tot în anul 2006, îl hirotonește preot la parohia Jiblea, județul Vâlcea. În anul 2008, pensionar fiind, a fost îmbisericit de către Preafericitul Părinte Patriarh la Biserica Șerban Vodă.

Unsprezece ani de slujire neîntreruptă în biserica noastră. Era deosebit de iubit, căutat și chemat cu mult drag de credincioși la casele lor. Avea o familie frumoasă, doamna preoteasă Marinela Tomescu însoțindu-l mereu la biserică, mai ales în duminici și sărbători.

Nu pot încheia fără să vă pun la suflet cuvintele pe care părintele Dinu le spunea atunci când vestea chemării în veșnicie a părintelui Constantin Tomescu căzuse ca un trăsnet peste credincioșii parohiei noastre: „De o vrednicie ieșită din comun, fără concediu și fără odihnă, fără cârtire și păstorind Biserica lui Dumnezeu cu dragoste. Neiubitor de ceartă și de câștig urât, fiind de multe ori slujitor fără plată dar având în suflet o bucurie din care citeai

că Dumnezeu îi primește slujirea.

Un adevărat sfânt, nu-i păsa de laude și nici nu se uita după lucruri trecătoare. Avea un singur țel: să-I placă lui Dumnezeu și să nu-L supere cu ceva pe Dumnezeu.

Alături de doamna preoteasă Marilena Tomescu era o familie model pentru comunitatea noastră. A fost iubit și apreciat pentru aleasa cultură, pentru delicatețea de comportament, pentru promptitudinea cu care răspundea la fiecare chemare. Avea o concepție despre viață marcată de gândirea Sfântului Pavel, a Sfinților Apostoli și a Sfinților Părinți.

A fost lângă noi în momentele grele ale zidirii bisericii, ca unul din ctitorii fondatori. Până la ultima suflare, fără să se vaite, simțea că flacăra vieții sale pâlpâind se va stinge dar el lucra ca și cum se afla la început de drum. Înainte de despărțire i-am adus aminte că suntem călători pe fața pământului, ca toți părinții noștri, și am simțit atunci că era pregătit pentru marea călătorie. Dumnezeu l-a chemat atunci când l-a socotit gata pentru ceasul marii întâlniri. Cât de bun este Dumnezeu cu cei dreți la inimă! Oare noi vom avea parte de acest sfârșit creștinesc? Dumnezeu să se milostivească și spre noi, ca înainte de a ne întoarce în pământ să ne întoarcem mai întâi la El.”

Vrednică să-i fie pomenirea acestui preot smerit și devotat! ❀

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 25 MAI - 1 Iunie 2025

ZIUA	ORA	SLUIBE/activități
Duminică 25.05	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 6-a după Paști (Vindecarea orbului din naștere) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 28.05	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Joi 29.05	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†) Înălțarea Domnului (Ziua Eroilor) – Utrenia, Sfânta Liturghie
Vineri 30.05	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 31.05	07 ⁰⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 01.06	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 7-a după Paști (a Sfinților Părinți de la Sinodul I Ecumenic) Utrenia, Sfânta Liturghie